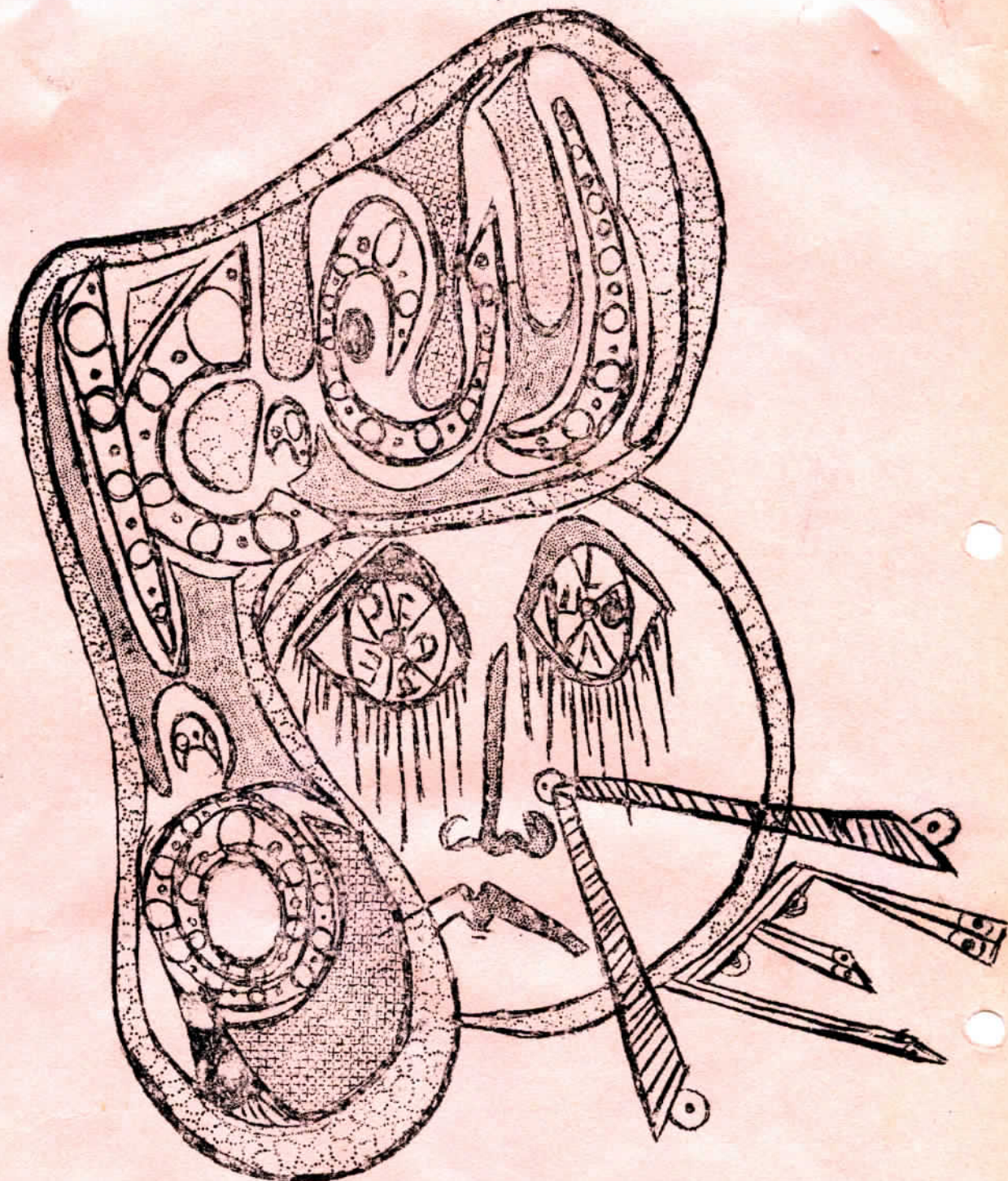

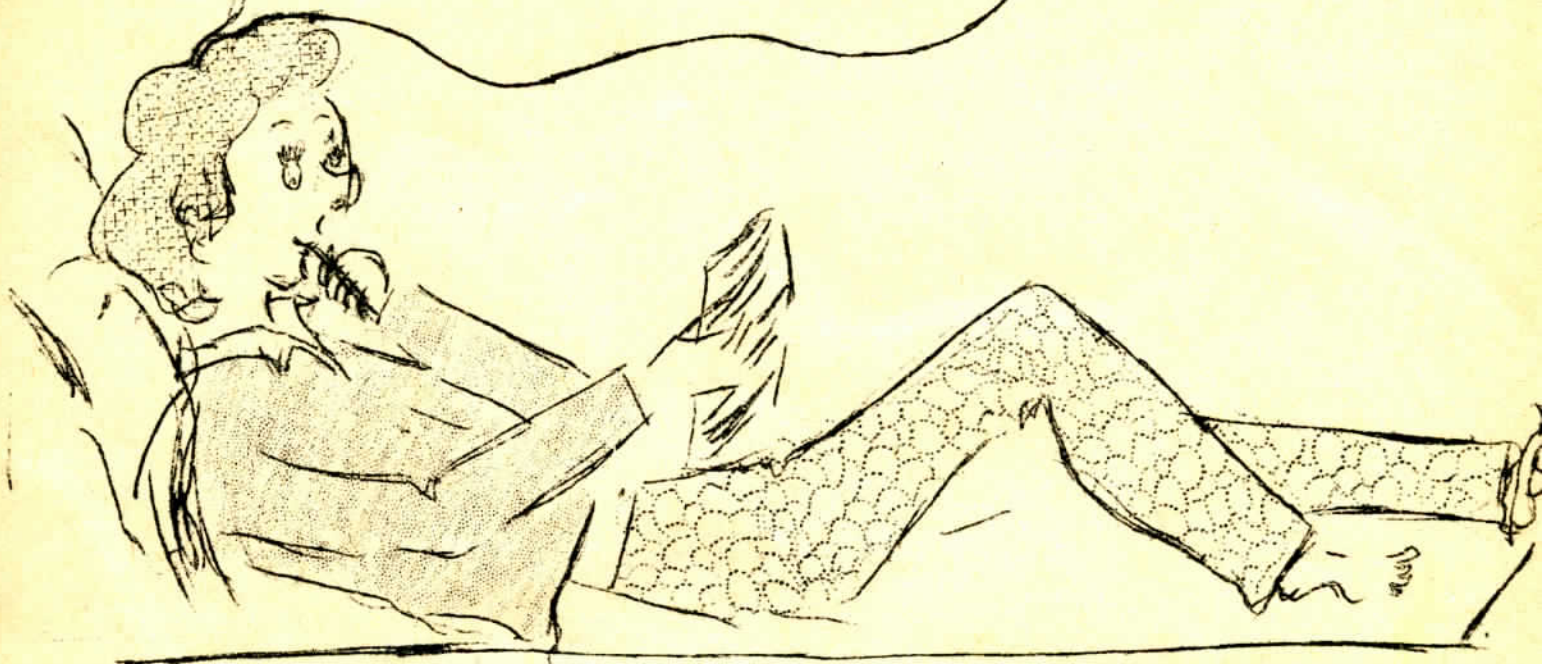
התב. השני

וביום השני באה שבת את היום
 חמשה עשר אלפים שבת היום והיום,
 וביום ויום. ומה אנו חוש את
 כל המילה והמילה והיום השני
 והיום היום יפה ומה ומה
 אנו הצארה ומה כי הוא שמה
 ואם היה ומה ומה, אדם של תאנה
 בחסודה. ומה אנו חוש את ומה
 יצר אלוהים שם

15 ס"ל
 חמשה עשר
 25/12/70
 בברקת

ממש ממש - לא אכזב
כן נצית אור
שפע, הצלחת לחשוב
וצה היה נדיר!
כתבת, בהתקשר חיה
וקצת - ממש אדם מבהמה.
ובחיי, חברים,
זה כל-כך טוב
כן - זכור וזכור מחשבות.
ובאלו, אם תחשו - תמצאו
שאלם יותר חכמים
יותר נפונים
יותר מלאים
יותר מדויקים
אם כן - קצת קצת ממשאמתו

.....

בני בתות

בעית הכנס היתה להכיר את בעיות עיירות הפתוח בכלל, ומגדל העמק בפרט.

אנחנו (ילדי בית ספר המשותף) שובצנו יחד עם ילדי אזור העמק המערבי. היינו כ- שני שלישי מכלל החברה. (כמובן שאנו היינו אלה אשר הרעישו ביותר ונקראנו זבל ע"י המדריכים של ילדי העמק המערבי, מפני שהרעשנו בהרצאה של ראש המועצה). הרצאה זאת סקרה בשטחיות את בעיותיה והתפתחותה של מגדל העמק בעיקר.

בזמן הכנס העבירו לנו הרצאות על שתי הבעיות העיקריות של העיר והם: א. החינוך ב) פרנסה ותעסוקה

את הבעיה הראשונה פתרו ע"י בניית בתי ספר מרובים בעיר וביניהם בית ספר מרובים בעיר וביניהם בית ספר ומעון לילדים מפגרים, ואילו את הבעיה השניה פתרו על ידי פתוח תעשייה מרובה באזור, בית חרושת, הלבה רובינשטיין, בשר, פרי העמק.

כדי להכיר את הדברים האלה בקרבו בכל המקומות הנ"ל. מבחינה חברתית, הכנס היה מוצלח ביותר. המורל הגבוה אשר שרר במשך כל הכנס אורגן כמובן על ידי מי? ילדי עמק החולה. המוראל הופרע מידי פעם בפעם ע"י חברים של המדריכים על בזק שכאילו היה.

ביום השני התחילו להסתובב מסביב לבית הספר בו שכנו, כנופיית של החבר"ה ממגדל-העמק. הם החלו ליידות את החברה באבנים, גנבו אוכל, ובקיצור כל מה שמצופה מנוער כגון זה.

פגישתנו עם הנוער התבועתי לא היתה מוצלחת ביותר. כחציים במספר באו למפגש, ואחר כן לקחו ילדים לביתם, כך שחצי חברה נשארו לשוטט ברחובות ולערוך קביות של ערב.

סיימנו את הכנס בערב בילוי עם עולים חדשים במרכז הקליטה בנצרת עילית (דרך אגב השארנו שם הרס רב, כמו שאני קוגלגר). את הערב בילינו בשירה בציבור, כיבוד ורקודים (עם) וסלונים. בוסף לכך נסיון להתקשר אל בנות העולים הותיר לבבות שבורים! מטרתו של ערב זה

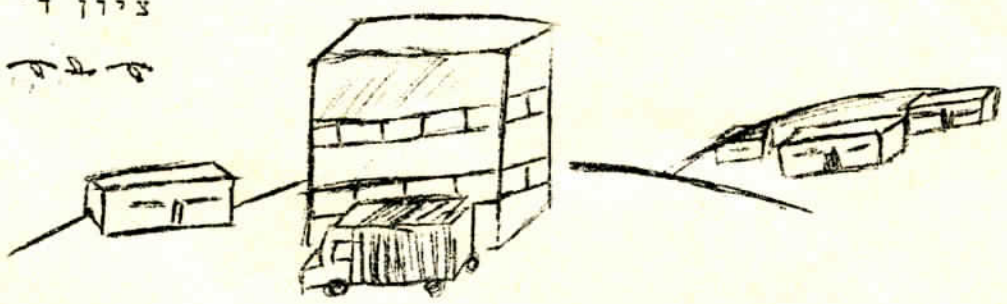
מטרתו של ערב זה היתה להכיר את בעיותיהם של העולים. רבים הצליחו להתקשר עמם, אם בשפת הידים, מעשה או דיבור, ובקיצור ערב מהנה ביותר לשני הצדדים.

נ.נ.ב.,

בערבים (בניגוד לרצון התבועה) קיימנו רקודים סלונים עד אור הבוקר והיו אפילו "סלאו" בחושך!!! ולכן כשחזרנו לא פלא שההורים לא ראו את ילדיהם אשר הלכו לישון, לאחר הנסיעה המפרכת הביתה.

נ.נ.ב., לסיכום היה נחמד מאד וכולם נהנו!!!

ציון ד' ויעל ב'

סלסלו את המחשבה
והיא תרומם את העשן

עובדות

לאחר שקראתי את מאמרו של חביבנו "אריק" על הכנס של כתות

יוד:

עלי לציין שהופתעתי כשקראתי את המאמר. איבני יודעת מאין השיג את הידיעות אשר היו במאמרו, אך דבר אחד אוכל לאמור: דברים כאלה לא היו וגבראו. ראשית כל מקום הכנס לא היה ב"מרכז קליטה בצרת" אלא בעירת הפתוח מגדל העמק. סה"כ היינו במרכז הקליטה ערב אחד, וזה היה לראות ולהבין כיצד בקלטים עולים חדשים במדינה. עלי לציין שערב זה היה מהנה ביותר מבחינתם של שני הצדדים. מצידנו ומצידם של העולים.

בקשר לבזק של מאית לירות. גם עובדה זאת אינה נכונה. סה"כ בשבר חלון אחד בטעות כאשר ילד אחד חשב שהדלת הייתה פתוחה והחלון הגדול היה לצד הדלת והוא נכנס לחלון. דבר זה קווה במשפחות הטובות ביותר בעולם לפעמים. ואם כבר מדברים על כסף אז אעבור לעניין הארוחות צהרים אשר נקבו בכסף. דבר זה קרה פעם אחת וזה היה אצל החברה של נאות מרדכי. הילדים לא בקשו כסף לארוחה אלא המדריך נתן להם מפני שלא התחשק לו להכות עד שהאוכל יהיה מוכן, כך שאי אפשר להאשים את הילדים בעניין זה.

ובכן אסיים את המאמר בבקשה ממך אריק: אבא אל תכתוב מאמרים עד אשר כל העובדות אושרו ע"י הגורמים. שעליהם מבוסס המאמר.

אני מקוה שיתר המאמרים יהיו מבוססים על עובדות נכונות ולא

מסולפות.

אחת מכתת יוד

כנס כמות

הגענו לקן בהרצליה שנראה יותר כמו חדר-אוכל קיבוצי מאשר קן תנועה. וכאן בא הבזיון. בני הקיבוץ אינם יודעים לרקוד ורקודי-עט ולעומתם העירוניים רוקדים יפה מאד. לאחר הרקודים התפזרנו לבתים. למחרת נסענו לבית בני-ברית ונס אחד מראשי התנועה הרצה על החלק "עובד" בנוער-העובד והלומד. לאחר הרצאה נסענו ליפו ובקרנו בבית הספר המקצועי. בית ספר זה ענק וכוללים בו הרבה מחלקות ללמוד מקצועות שונים. לאחר הרצאה חזרנו לקן וכאן התגלה ה"כוכב הגדול" אשרים מעין שהתגלה כשחקן כדורגל מעולה. הוא יכול לשחק גם בליגה. בערב התקיימה מסיבה שכללה שירה בציבור, משחקים ורקודים. ביום שבת הוקרנו שני סרטים בת"א אחד "על העישון ותוצאותיו" (הסרטון) וכן הוקרן הסרט "עיר הנוער".

בסיכום, מטרת תכנס שהיה "חיי הנוער בתנועה בעיר" הושגה מהביקור ומהארוח הלבבי.

אחד שהשתתף

ועוד כנס: י"ב

אין ספק, הכנס עמד בסימן ההורף המתקרב. גם וקור ששררו לאורך כל הכנס היו באופן תיאורטי מכסול רציני להצלחת הכנס, אך בניגוד למצופה עשו אלה את מה שכנסים אחרים לא עשו תנאים טובים (מורל).

ביום הראשון שררו תנאים פחות או יותר נורמליים במסלול הרכיבה, אבל ביום השני - בלתי אפשרי בכלל היה לרכב. רוח אימים מלווה בגשם שוטף, שבא מוזמן כראש, כנראה הישר לתוך הפרצוף (שהיה צריך להזיע, לפי התכנון אבל רעד מקור) ומצד כל אפשרות של פתוח מהירות של רכב בעל שני גלגלים. את המצב הגדיר בחור חביב שוטף מים ורועד מקור במילים: "אט המחזור הזה לא יקבל דלקת ריאות. אז אני כלב!" אגב, את היום הנורא הזה סיימה ירידה נהדרת מיריד למחנה קליה, לפתח באה של ירידה בגשם שוטף עם רוח מסייעת בגב.

היום האחרון עמד בסימן "מי יגבור יעלה את העליה באופניים". (בין קליה ועין-גדי). ררך לא מזופתה, מעל ל-60 מעלות, אחדים ניסו והגיעו למעלה חצי מתים ללא הצלחה. אך הגוף למעלה פיצה את כולנו. את הסקירה - אסיים בתיאור מאורע שאירע בלילה האחרון: הגבורים חמש עשרה ראובניים מגבעת-חיים (כל אחד יותר גבר מן השני...) המטרה - נהג המשאית שלנו, בחור עליז, שפתח את פיו יותר מדי. בשעה 9.30 פנתה המפתח (מקצועית) לעבר המשאית והזמינה ברוב קסמיה את הנהג אל מדורת הפלוגה על ידי חיוך. הנהג - שמח על תשומת הלב נענה להזמנה בחפץ לב. הנהג מתקרב אל המדורה בצעד מאושש, ומכאן והלאה התרחשו הדברים במהירות מטחרות: התנפלות המרבית על הנהג, צריחות אימים "בן יחיד, עזבו אותי", אמא, הצילו" כפיתת הגוף, וזהו - תם ובשלם. עדת הזאבים בושאת את הנהג לעבר ים המלח, כעת הוא התעלף ובחוסר ברירה משוחרר. את זעם הנהגים תרגישו בטיולים הבאים שבהם ישמשו בהגי "המטייל". ובנתיים, כתוצאה - בשלח המדריך של גבעת-חיים לכלא ערד, וכל הקאובויים פלוס המפתח מתכננים מבצע הצלה לשחרורו.

יאר ד.

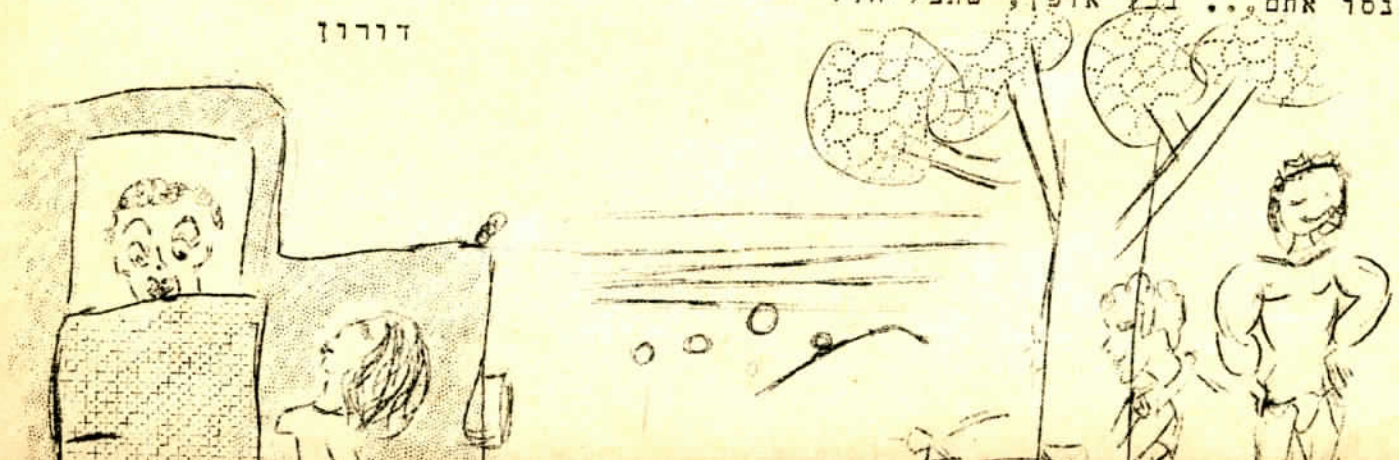
"Sympathy is what we need my friend!"

חבר"ה, אני לא יודע אם תראו את הכתבה כהעתק לעלון של החברים, אבל האמינו לי, שזה לא זיכפת לי איך תראו את הכתבה - הנעיה בוערת לי בבטן ואני צריך לכתוב משהו, ולכן אוציא עליכם את השטריות שלי: חשבת פעם על בעיית הדר האוכל?

ילדים לא יושבים עם החברים; צעיר לא יושב עם מבוגר, ובכלל - יאוש מוחלט. כשהנאתי את הנעיה בכבי כמה צעירים הם טענו שהיא אינה חשובה... הם לא יושבים עם חברי המשק, כי הם לא רוצים. טוב, אז זה בסדר, אבל חבר"ה, יש גבול לציניות! כאשר אני נכנס לחדר-האוכל לפעמים, יש לי רצון להתישב ליד אחד מחברי המשק, לדבר אתו, לצחוק או לבכות אתו. אני לא עושה זאת, מכיוון שאני מפחד מתגובתו, כיצד הוא יקבל אותי, אם הוא רוצה אותי וכו'.

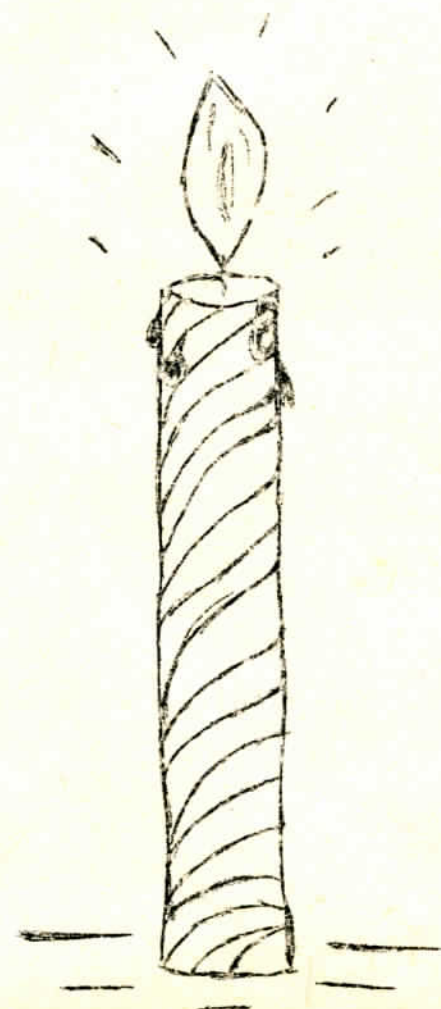
והרבה יותר בוערת הנעיה השנייה. אני אכנס לחדר האוכל, אראה שלושה צעירים, ממסימי בית-הספר ולא אלך להתישב לצידם, מאותה סיבה בדיוק. נו - חבר"ה, זה הקיבוץ? לא, לא בשבילי, אני מפחד. אז אולי תנסו אתם... בכל אופן, שתצליחו!

דורון

לזכרם

אלו לא היו אלו לא האבת חל יקר
אלו היום בלעם - החלים
נשארים אנו לזכור זכרונות
לובים ועצבים.
אלו רק נשאור אנו ...
...לא הובע קשיש קשה
הפה לא היו צדק להפנים
הכל בורח, אור, את הרגשות.
לא היו צדקים ביום הצבין
לשאר הקדוק אלהות
לכבוד אלהות
כא שמש
אחיה שטלה
וכא שמש העם בלוי
רק לזכור יבוא
לא יאמר
לא יאמר.

לזכרם לא אנו מה כתוב
לזכרם אנש אור הלים כה רבות.
אפשר אור -
לובים היתר
אויבים ועיבורים.
ואם יצבר לזה
בנופלים על שלום וביטחון באורה.
אבל אי אפשר אור כל מה
שלא חוצה אור
אי אפשר היתר לא יוצאות
הפה לא נפתח
כדור העשינה
באתר הרעל
חוצים ולא יבליים
אלו לא שאי אפשר
ואלו ... לא לא
אלו צדקים להפנים אור
כי זה חשבו
חשוב לנו ולבם
אכן רק חושבים עליהם
חושבים וחושבים.
אנשים להבין זאת בדמיון למציאות
מה אנו עושים שגור?
מה אנו עושים לו?
שהוא אנו ועיבור
שאלהים אנו כלם
כלם אנו כלם זכרים אנו
כלם מלחמה אנו.
אבל ... לא זה לא הכל, אפשר
אור עוז אפשר אבל ...
... של הנשימה נשמה כדור
הפה לא נפתח
לא נלנה
לביטחון נשמתו.

זכויות וחובות

ילדים, ביחוד ילדי קיבוץ, נולדים רק עם זכויות וללא חובות. לילד הקיבוץ מגיע הכל, ולכ טרוביה שלו מוצדקת, שהרי בכון - לא אשמתו שבולד בקיבוץ ולכן לא חלות עליו כל ההגבלות ומשחקי-החברה של הוריו. לכן, חברת הילדים אצלנו, לא בדיוק מתאים לה השם "חברה", שהרי מושג כזה אומר התלגדות שבה לכל חבר ישנן חובות המודעות לו בהכנסו אליה, וכן זכויות, שמגיעות לו בהיותו חבר בה. בחברת הילדים שלנו לא הנהיר אף אחד לעצמו מה הן חובותיו בחברה, כאשר נכנס אליה בכתה ט'. ההצטרפות היא אוטומטית (ראי אפשר אחרת). בחברת הילדים שלנו אין מסגרות. אמנם, קבעו פעם ועדות כלשהן, שפועלות לפי מצב הרוח (גם אצלי, גם אצל... ..) מובן, אפשר להצדיק כל אי-פעילות בטענה שמן הסתם החברה לא זקוקה לפעילות, ושסוד לכפות עשיה על החברה. טענה זו מפחידה, היא מצדיקה כל עצלות וכל פסיביות, ומורידה את כחם וערכם של הללו שמנסים לעשות.

חובות

החובות של אחד בחברת הילדים כעת הן מעורפלות ביותר. לשם הבהרתן ישנו צורך ראשוני - בהבהרת ובבניית המסגרת של החברה - המסגרות הן פעילויות קבועות מסויימות הנמשכות לכל אורך הזמן, הווה ואומר, פעילות בחברה, כגון פעולות מודרכות בכתות, קבולות שבת, מסיבות חגים, וכן - העלון. נצורה כזאת כבר מקבלת החברה מהות מסוימת, ואפשר לדבר על חובות החובות, מובן, הן מוסריות. איש לא יסולק מן החברה אם לא ימלאן.

חובה ראשונה - אותה ממלאים אצלנו יפה, היא לבוא לכל פעולה

שמאורגנת ע"י החברה.

חובה שניה - להמנע מהשתמטות. זכותנו להנות מפעולות של חברת

הילדים וחובתנו להיות שותפים להן. והאמינו לי, ההנאה כך גדולה פי כמה.

חובה שלישית, שהיא בעצם הקודמת לכולן. כוללת אותן וכלולה בהן היא - שעל כל אחד מוטלת החובה להיות מודע בלבו לכך שהקא חלק מן

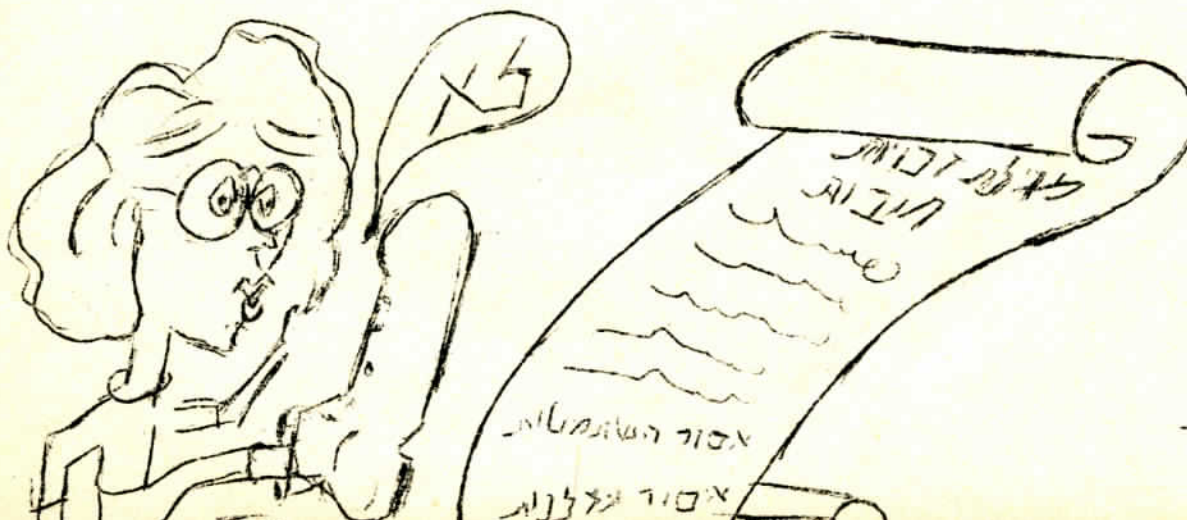
החברה. בעיותיה - בעיותיו, וצורת השתתפותו במפעליה היא שתביא למידת הצלחתם.

הטפתי הרבה, יפה. אני לא יותר טובה מאף אחד, ואולי יותר גרועה, כי אני מודעת לבעיה. אבל כשביהיה כולנו מודעים, אהיה יותר חזקה. (מבטיחה)

ששששששש

אההה

שששששש

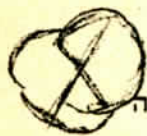

מכתב אלפי

אני יושבת עכשיו בכתה בהפסקה הגדולה ומסתכלת על משהו קטן על הריצפה. משהו קטן כל כך, אבל כל כך מעניין. טר הכל חתיכת ביר שנקרעה מתוך מחברת רגילה של תלמיד או תלמידה. חתיכת ביר, זן כל כך חשובה. היא חשובה להשלמת דף הביר, כדי שמישהו יוכל לכתוב על כל הדף, חשובה לא רק לצד אחד, אלא לשני הצדדים. ג זה חשוב, חשוב מאד, מה היו יכולים לכתוב על הדף השלם שנקרע? אולי מכתב אהבה, מכתב רשמי או אפילו עבודת בית או אולי סתם פתק. עכשיו זה כבר לא שימושי, כבר אי אפשר להשלים את הציור היפה של האמן.

אבל אולי חתיכת הביר לא מרגישה רגשי אשמה כמו שאני הייתי מרגישה, לו היה זה אני שקילקלתי את הדף השלם. אני אשים את עצמי במקומה לרגע ואנסה לחשוב איך הייתי מרגישה במקומה.

הנה אני, שוכבת על הריצפה, מחכה, ליבי קופץ לתוך פי. מה אם מישהו יכנס עכשיו לכיתה וידרוך עלי? הוא לא ישטיח אותי, אני כבר שטוחה לגמרי, יש לי רק שני מימדים. רוחב ואורך. את מימדי זה לא ישנה, אז מה איכפת לי בעצם שידרכו עלי?

אני מפחדת שילכלכו אותי, יהפכו אותי לחתיכת זבל במקום חתיכת יפר שימושית. חתיכת זהל שיזרקו לפח-האשפה עם כל הפירות והירקות הרקובים, עם כל הנעלים הישנות והמסריחות. הנקבוקים השבורים, הנגדים הקרועים, הפרחים הנבולים. יותר גרוע מכל זה, העובדה שאני אהיה עם כל החתיכות הביר שכבר השתמשו בהם וחתימת גאונותם נמצאת קדימה על פניהם ואחורה על גביהם. הם לא התבזבזו כמוני. הם היו יעילים בהחלט ויש להם עם מה להוכיח זאת. איזה בושה! איך אוכל להעמיד פנים לפניהם? איך אוכל להסתכל ישר בפניהם בפניהם ולראות את כל הציורים והאותיות שמרוחות עליהם?

אבל אסון קרה בזמן שישבתי וחשבתי וכתבתי את מחשבותי. בכנסו הילדים לכיתה ודרכו על חתיכת הביר שלי, דרכו ולכלכו. היא כבר לא שווה לאף אחד. קלקלו את כל היופי הלבן שהיה לה. אולי רוח טובה תבוא ותעיף אותה. תציל אותה מן הבושה שמחכה לה בפח האשפה? נו, אני מחכה. רוח, בואי כבר! תצילי את המסכנה הזאת ששוכבת שטוחה ומלוכלכת על רצפת כתתנו. גבי לה הזדמנות לחיות שוב חיים אחרים לגמרי. חיים ללא סכנה. על פני מי הנחל או הים שמתבועעים באיטיות וברכות. כדי שחתיכת ביר שלי תשכב בנוחיות על פני המים הזורמים ומשתוללים בין האבנים. היא תסחף ותהבה לא בשמש בחום של היום ובאור הירח בלילה. הכוכבים יחייכו ויזרחו כשיראו את חתיכת הביר המבוצלת.

אבל המורה, היא גם ראתה את חתיכת הביר. היא מתקרבת ומרימה אותה. איזה טפשה אני. אשמתי, אשמתי. הייתי צריכה לקום בעצמי ולהציל את הביר הלבן לפני שזרקו אותה לפח האשפה, אפילו לפני שלכלכו אותה. אני אשמה!

בעמי רחמי

	5	4	3		2	1
7			6			
		11		10		8
			13			12
	16	15				14
			17			
		21		20		18
						19

- מחברת
1. היקפה צה
 2. היקפה צה
 3. היקפה צה
 4. היקפה צה
 5. היקפה צה
 6. היקפה צה
 7. היקפה צה
 8. היקפה צה
 9. היקפה צה
 10. היקפה צה
 11. היקפה צה
 12. היקפה צה
 13. היקפה צה
 14. היקפה צה
 15. היקפה צה
 16. היקפה צה
 17. היקפה צה
 18. היקפה צה
 19. היקפה צה
 20. היקפה צה
 21. היקפה צה
 22. היקפה צה